ELS ACORDS DE PARIS, gran victòria dels pobles del Vietnam i de tota la humanitat

proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 360 Barcelona, 6 de febrer de 1973 Preu: 5 pts.

EL dia 27, els governs dels Estats Units d'Amèrica i de la República Democràtica del Vietnam del Nord, els governs Provisional Revolucionari del Vietnam del Sud i el de Saigon, han signat "L'acord per acabar la guerra i establir la pau al Vietnam".

L'acord destaca, essencialment, la confirmació de l'acabament dels monstruosos bombardeigs i de tota agressió militar americana contra els pobles del Vietnam del Nord i del Sud, l'acceptació de la retirada del Vietnam de totes les forces militars imperialistes i la destrucció de les bases militars.

El govern titella de Saigon s'ha vist obligat a reconèixer el Govern Provisional Revolucionari de Vietnam del Sud, les seves forces armades i les institucions polítiques locals, ha accedit a la formació d'un Consell Nacional de Reconciliació i Concòrdia, a la celebració d'eleccions generals i locals. Després, els dos Vietnams es posaran d'acord per a discutir els problemes de la reunificació del país.

(segueix a la pàg. 8)

Manifestació a les Rambles de Barcelona

Editorial

VAGA GENERAL A L'ENSENYAMENT !

una acció sense precedents

ACABEM d'assistir aquests dies a la primera gran vaga de mestres que hagi conegut mai el nostre país. El fet és d'una transcendència política realment històrica. Els mestres estatals, indignats per la discriminació de la qual els feia objecte el Govern al moment de fixar els incentius de diverses categories de funcionaris, s'han llençat a la lluita amb una massivitat i determinació que posen de manifest fins on arriba l'acumulació de descontent, així com la crisi de l'autoritat del règim i la seva incapacitat de governar. La importància de la vaga ve determinada també pel paper social dels seus protagonistes, que tenen una relació directa -i no una relació qualsevol- amb milions de ciutadans, alumnes i pares d'alumnes, i pel precedent de lluita que crea en el cos de funcionaris de l'estat i entre tots els ensenyants.

El 30 de gener el Ministeri, en plena vaga de mestres, va dictar un decret que estableix el sou d'aquests a 18.020 ptes. Aquest augment, que, si es fa efectiu, representa una pujada molt substancial del sou anterior dels mestres titulars, és una formidable victòria. Els mestres hauran comprés la primera lliçó dels esdeveniments: que en pocs dies de lluita unida i oberta han aconseguit més que durant anys i anys de lamentacions.

Però examinem més de prop aquest augment. En primer lloc, cal excloure'n els diversos impostos, i no és precisat a quins conceptes (coeficients, incentius, etc.) correspon la suma de 18.020 ptes, la qual cosa deixa la porta oberta a tota mena de sorpreses i arbitrarietats. Però, sobre tot, la trampa consisteix en: 1) que només val per als mestres titulars i no per als contractats; 2) no és precisat quan començarà a plicar-se.

Sembla clar que en el seu precipitat retrocés el règim ha efectuat una maniobra destinada a dividir els mestres elevant discriminadament els sous, i a separar-los de l'opinió pública a través de la confusió i el silènci dels òrgans informatius. La seva intenció és evident: cedir el mínim possible i trencar el moviment de protesta com més aviat millor. I els seus mètodes també: les falses promeses, el cinisme, el bloqueig informatiu. El primer que tots hem de fer, mestres i població en general, és mantenir-nos vigilants, sense atorgar la més mínima confiança a aquest govern estafador.

El govern vol guanyar temps, enfrontar els mestres contractats, que no veuen resolt cap dels seus problemes, amb els titulars, descomposant la unitat que s'havia establert. Contra tals maniobres, la resposta només pot ser una: MANTENIR LA UNITAT, EXIGIR SOLUCIONS CLARES, REIVINDICAR L'EQUIPARACIÓ ENTRE MESTRES TITULARS I CONTRACTATS.

* * *

ELS mestres hauran tret també una segona lliçó: que s'enfronten amb un règim antidemocràtic, que pren les decisions en el silenci dels Ministeris, que no és capaç d'escoltar la veu del poble, de dialogar i negociar (ni amb els seus instruments dòcils, com el SEM).

(segueix a la pàg. 2)

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

CAP A LA II ª SESSIÓ PLENÀRIA

Complint els acords de la IV reunió de la Permanent, el Secretariat ha elaborat l'escrit que obre documentalment la II SESSIÓ PLENÀRIA. Aquest escrit és destinat a esdevenir un instrument fonamental en la discussió unitària de masses més important d'aquest període.

Només amb una actitud responsable i audaç que ens permeti de sortir del clandestinisme i utilitzar tots els mitjans, especialment els més oberts, al nostre abast, potenciarem el treball ja realitzat i estarem en condicions de recuperar els retards que encara tenim.

La discussió ha de fer-se a partir dels problemes i experiències de cada sector de treball, de barri, de la localitat, de manera que l'alternativa política elaborada a la I sessió sigui compresa i ratificada en funció de la seva reacció clara amb els interessos i reivindicacions expresats en les alternatives o programes de cada sector o localitat. Cal fugir de les ratificacions formals dels 4 punts.

Alhora, el treball preparatori de la II SESSIÓ ha d'incorporar el problema de com aconseguir el restabliment de les llibertats democràtiques i nacionals, és a dir, el problema de la lluita generalitzada, el problema del que nosaltres anomenem VAGA NACIONAL.

Tot aquest treball ha de fer-se amb una defensa decidida de tot el que s'ha aconseguit, una actitud crítica envers les insuficiències i una clara disposició unitària. Cal recordar que la unitat és un procés, i que les posicions excloents hi entren en contradicció. La defensa de la unitat no es contrapose al diàleg, a la reflexió i a l'obertura. L' Assemblea ha d'ésser el terreny on convergeixi la diversitat heterogènia del nostre poble sobre una base programàtica mínima capaç de recollir totes les aspiracions i unir en un esforç comú totes les capacitats de lluita.

El context polític, emmarcat per l'acceleració de la crisi del règim davant els enfrontaments cada cop més extensos, profunds i decidits de la massa del poble, encapçalats per les lluites de la classe obrera, fan que sigui encara més gran la responsabilitat dels comunistes, dels homes i dones d'avantguarda, de dur endavant aquesta tasca amb tota l'amplària que cal i que és possible desplegar.

EDITORIAL

(Ve de la 1ª pàg.)

Ara bé, malgrat el caràcter provisional i incomplet de la victòria, és òbviament una gran victòria. I ho és no sols pels resultats econòmics, sinó perquè la lluita, culminant un lent procés de lluites parcials i dispersos que ja s'havien produït els darrers anys, ha sotraguejat la tradicional passivitat i l'aïllament dels mestres, llençant-los súbitament a un combat de masses de gran envergadura.

El franquisme ha actuat despòticament -que és com actua l'amo amb servidors dels quals espera fidelitat servil- atribuint als mestres incentius ridículs comparats amb els dels altres funcionaris. I així ha posat de manifest una de les seves tàctiques essencials, emanació del seu classisme: estratificar i diferenciar per dividir, crear antagonismes artificials per tal de tenir la gent sotmesa.

Però s'equivoca si pensa poder manipular fàcilment els mestres. Aquests, amb la lluita actual, han fet el primer pas vers l'emancipació. Han lluitat pel pa, però també, i sobre tot, per la dignitat. I amb aquesta primera gran experiència col.lectiva de lluita, de rebel.lió, han fet un pas que té una importància de la qual molts d' ells probablement no són conscients. Es el primer pas que els ha de dur, si són conseqüents, a enfrontar-se amb el franquisme i amb el capital monopolista, per anar a una reforma radical de l'ensenyament que resolgui no sols els seus problemes laborals i econòmics, sinó també que doni un nou sentit al seu treball d'educadors i els faci participar en la creació d'una nova societat, basada en el treball, la solidaritat i la promoció cultural de tothom.

* * *

La vaga de mestres estatals, a més d' aconseguir l'augment, ha tingut una altra repercussió extraordinària: ha precipitat l'explosió d'un conjunt de moviments que ja es gestaven entre els ensenyants de totes les categories. Els professors no numeraris dels Instituts anaven el divendres dia 2 a la vaga per la millora de llurs condicions laborals a la majoria dels centres de Catalunya -i a d'altres llocs d'Espanya-, i repetien la vaga el dia 6 en coïncidència amb els mestres i els llicenciats de l'ensenyança privada. Així el dia 6 ha esdevingut una diada de VAGA GENERAL DE L'ENSENYAMENT.

Al moment de tancar l'edició no tenim notícies precises de la vaga, però no és aventurat afirmar que és un punt de partida importantíssim en la lluita per unes condicions dignes de vida i de treball per als treballadors de l'ensenyament, i en el camí de crear i consolidar un autèntic moviment de masses dels ensenyants.

Els pares d' alumnes i el conjunt de la població estan interessats vitalment en les reivindicacions dels ensenyants, perquè mentre no siguin satisfetes no serà possible d'avançar cap a un millorament de les condicions educatives del país. La vaga dels ensenyants, en definitiva, replanteja tots els problemes existents no resolts, sinó agreujats, per la Llei d'Educació.

Els comunistes, a tots els fronts de la nostra activitat política, agafarem amb tota la nostra energia la defensa dels interessos legítims dels mestres i dels altres treballadors de l'ensenyament que són discriminats. Impulsarem l'organització d'aquests moviments, els envoltarem de l'escalf solidari dels altres moviments populars, als barris, a les fàbriques. Farem tots els esforços possibles per lliurar una gran batalla entorn dels problemes de l'ensenyament, per multiplicar els lligams entre mestres i professors i totes les classes i capes del poble.

L'esclatament de totes aquestes lluites no és casual. S'esdevé en uns moments d' accelerada descomposició política de la dictadura. Expressa, a la base de la societat, la crisi profunda que agita els cims del poder. Per això proclamem la necessitat de lligar totes les lluites corporatives amb la perspectiva de canvi que dóna l'alternativa democràtica, i a la vaga general i la vaga nacional com a formes de lluita per imposar-la.

TERRASSA

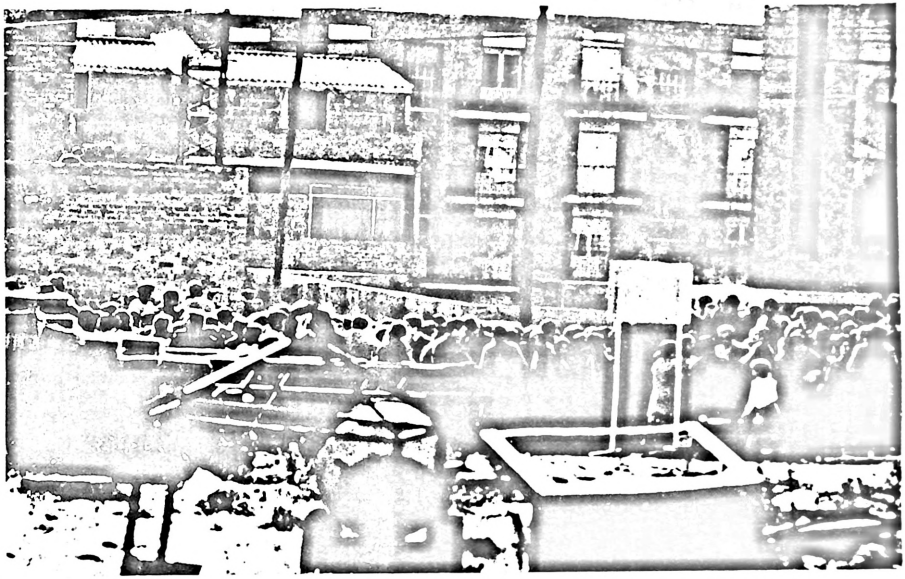

★ 28-1-73.- Seguda a CAN ANGLADA, el diumenge 28 al matí, de més de 500 veïns. Ocupen un terreny destinat a la construcció d'un grup escolar, que és retardada per l'actitud del propietari del solar. Va durar una hora i mitja. Diàleg amb la força pública, que no intervingué violentament. El dia 4 s'ha repetit la manifestació, amb 2.000 participants.

BARCELONA

★Els 4.000 mestres de la "provincia" que havien acudit el 4 de gener al SEM, en ser dissolta la reunió, es traslladen en massa a l'Escola Normal. Quan passen per la Pl. d'Espanya, s'aturen dos autobusos de SEAT. Els mestres expliquen llur acció. Els obrers s'hi solidaritzen. "Ho explicarem a la fàbrica!" S'alcen alguns punys.

Instituts

★ Els professors no numeraris de 30 dels 37 Instituts de la "província" de Barcelona i de nombrosos Instituts de les de Lleida i Tarragona (segons les notícies rebudes fins ara) han anat a la vaga els dies 2 i 6 de febrer per les seves reivindicacions: contracte bianual, únic per a tots sense discriminació; augment de sou similar al dels numeraris; no al certificat de bona conducta.

Barris

★ Les Associacions de Veïns de diversos barris de Barcelona, Terrassa, etc., donen el seu suport als mestres. Es celebren assemblees. Els veïns de St. Llorenç (Terrassa) envien un telegrama al Ministre.

VAGA D'ESTUDIANTS DE BATXILLERAT

★ El 24 de gener els estudiants d'últims cursos de batxillerat han anat a l'acció en diferents indrets de Catalunya. La vaga va ser molt generalitzada: sabem que es van produir aturs a Barcelona, Badalona, Granollers, Lleida i al Baix Llobregat, entre d'altres. També hi va haver assemblees, segudes i manifestacions, per exemple a Barcelona, a l'Institut Arahona-Egara (Sabadell-Terrassa), al Baix Llobregat, etc.

La jornada de lluita tenia com a finalitat reivindicar el dret d'examinar-se de COU a la convocatòria de febrer, que el Ministeri enguany no havia anunciat, a diferència d'anys anteriors. També era una protesta contra la detenció d'estudiants de l'Institut Milà i Fontanals, de Barcelona.

El Ministeri, sota l'amenaça d'aquesta acció i la pressió dels pares, va comunicar el mateix dia 24 la convocatòria per febrer, però només per 1973.

La jornada, doncs, ha constituït -per la seva amplitud i pel seu resultat victoriós- l'acció més important dels batxillers des del 14 de febrer de 1972 ençà.

Es un altre exemple de com la lluita de masses fa naufragar uns i altres aspectes de la Llei General d'Educació, en aquest cas la selectivitat a l'ingrés a la Universitat. La demanda social d'educació trenca les barreres de la selectivitat restrictives que el règim intenta aplicar.

Moviment obrer

Baix Llobregat

BALANÇ i algunes experiències

★1972: més de 300 accions i UN MILIÓ d'hores de vaga.
★Últims tres mesos: lluita a 33 empreses amb participació d'uns 25.000 treballadors.
★Gairebé la MEITAT de les accions han estat fetes en SOLIDARITAT amb treballadors amenaçats o colpejats per la repressió.
★Augments entorn de les 30.000 i 32.000 ptes. anuals.
★Jornades de treball entre les 40 i les 44 hores; en alguns casos, setmana de 5 dies.
★Augment des dies de vacances (fins a 24 dies laborables).
★Ajuts escolars, assignacions als treballadors mentre fan el servei militar, 100 % del salari en cas de malaltia o accident.
★Pràcticament tots els lluitadors d'avantguarda del moviment obrer detinguts en 1972 han estat alliberats abans de les 72 hores.
★El verticalista MARTÍNEZ, delegat comarcal de la CNS, ha estat destituit sota la pressió dels obrers; és la tercera destitució d'un cap feixista que ha estat aconseguida a la comarca.

El balanç de les lluites recents al Baix Llobregat posa en relleu la força i la capacitat combativa d'aquest destacament obrer. Convé examinar de prop les seves característiques més destacades.

Les ASSEMBLEES a les empreses i als locals de la CNS, l'actuació honesta, intel.ligent i audaç de nombrosos càrrecs sindicals i el paper dirigent que han sabut jugar les COMISSIONS OBRERES han estat elements decisius en aquesta lluita i han constituït una escola formidable per a l'elevació col.lectiva de la consciència de classe, per a l'exercici de la democràcia obrera.

TORNILLERIA MATA i CORBERÓ han estat al centre de les darreres lluites. En el cas de la MATA, cal denunciar pertot arreu amb força el paper particularment repressiu de l'empresa i la iniqua sentència de Magistratura del Treball, que ha cedit totalment a les pressions del Governador i ha dictat ACOMIADAMENT. Saludem alhora la UNITAT que al llarg de tota la lluita, i també enfront de la sentència de Magistratura, han mostrat els treballadors de la MATA.

De la lluita de CORBERÓ, on segueix el combat per la READMISSIÓ dels 10 acomiadats, volem destacar-ne la força i l'elevat nivell de lluita amb què aquesta fàbrica, sense tradició combativa, sense l'experiència de lluites anteriors, s'ha incorporat a l'acció de masses, tot assimilant a la pràctica l'experiència col.lectiva de la classe obrera. Aquesta és una característica important, que es produeix en el conjunt de la classe obrera i també en d'altres sectors del poble, com entre els mestres.

Volem aturar-nos a examinar les FORMES D'ORGANITZACIÓ OBRERA que s'han desenrotllat a la CORBERÓ. Juntament amb el nucli inicial dirigent de la lluita, organitzat com a COMISSIÓ OBRERA estable, van sorgir formes de relació i d'organització que van fer participar activament, d'una manera o d'un altra, en la direcció de la vaga (és a dir, com a part efectiva de la Comissió Obrera) uns 500 treballadors.

Això es va aconseguir amb la constitució, en el curs de la lluita, de diverses "comissions" o "comitès": Comissió de control de la policia, encarregada de la vigilància enfront de la policia i del treball polític sobre les pròpies forces armades per explicar-les els motius i la justesa de la lluita obrera; comissió de disciplina, per establir relació amb els treballadors que encara no s'havien incorporat a la vaga, per explicar-los el sentit de la vaga i la importància de la UNITAT, així com per organitzar la coacció oberta, la violència de masses sobre els esquirols; comissió d'informació i propaganda, encarregada d'editar fulls, d'organitzar actes informatius i la gran manifestació de l'11 de gener a Cornellà i St. Joan d'Espí destinada a informar els altres treballadors i demanar-los solidaritat; i finalment, dues comissions de solidaritat, una per la recapta de fons i l'altra per la seva distribució.

Tant les assemblees com les comissions han estat una formidable escola de democràcia obrera, d'elevació de la consciència de classe, on tots els treballadors, més o menys avançats, han après a escoltar i a respectar opinions diverses, a fer-ne la síntesi i a forjar la unitat de combat entorn d'objectius que en cada lloc i moment són compresos i assumits per la majoria. La participació de centenars en les comissions ha facilitat la responsabilització de tots ells.

Totes aquestes formes d'organització de les masses coincideix essencialment amb les tendències més importants d'altres fites fonamentals de la lluita obrera (SEAT, FERROL, VIGO, VALLES,...) i incorporen a l'experiència viscuda de destacaments cada vegada més nombrosos les formes d'ORGANITZACIÓ característiques de la VAGA GENERAL.

★

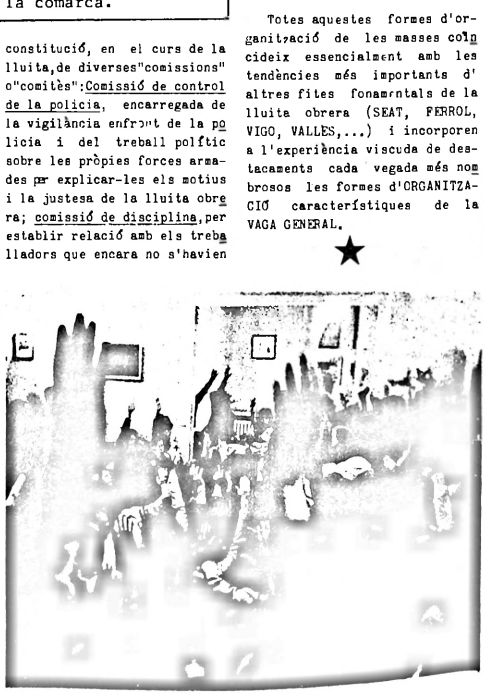

per la
llibertat sindical

AQUEST és el significat de la lluita contra el procés de CAMACHO i els altres dirigents obrers detinguts a Fozuelo de Alarcón.

Tot acte repressiu, patronal o policial, contra un treballador és una acció CONTRA TOTA LA CLASSE OBRERA. Per això és tan important la SOLIDARITAT.

En tota situació de lluita és important concretar entorn d'un objectiu clar TOTS els motius de l'acció. En el cas de la repressió, juntament amb l'acció constant contra tots i cadascun dels actes repressius de cada lloc, existeix a cada moment un centre de totes aquestes lluites. En 1970 va ser Burgos; avui és el procés contra CAMACHO i els seus companys.

Cal desenrotllar molt més aquesta batalla, lligant-la molt més a totes les lluites, a totes les reivindicacions pendents. En aquest sentit és exemplar la manifestació que van fer dintre de la fàbrica els treballadors d'Hispano Olivetti durant la discussió del conveni. Més de mil treballadors van recórrer el recinte cridant "CAMACHO SI,Salaberri no".

Aquesta batalla va molt lligada a la defensa de tots els dirigents obrers i a la lluita per autèntiques garanties per als càrrecs sindicals.

Així,permet una mobilització molt àmplia de càrrecs sindicals, els quals, en pronunciar-se públicament, donen una amplària molt més gran a la campanya de protesta. Es important l'acord de la JUNTA SOCIAL DEL METALL DE SEVILLA (reafirmant malgrat les maniobres dels jerarques de la CNS) que demana la llibertat per a SOTO i SABORIDO, prestigiosos dirigents obrers sevillans inclosos en el mateix procés, i exigeix una AMNISTIA SINDICAL completa. En el mateix sentit se situa la signatura d'un document per part d'uns 500 càrrecs sindicals (al moment d'ésser escrit aquest article) del BAIX LLOBREGAT, BARCELONA,TERRASSA, SABADELL, MATARÓ, etc.

A aquesta campanya poden afegir-se tots els que aspirin avui a la LLIBERTAT SINDICAL, fins i tot sectors de la burgesia per als quals la CNS ja no és un instrument eficaç, perquè no pot impedir la lluita obrera, i preferirien tenir com interlocutors representants obrers autèntics.

Exigim a tot arreu i per tots els mitjans la LLIBERTAT per a CAMACHO, i fem que aquest procés sigui, com ha dit el propi Camacho:

"EL PROCÉS DEL FRANQUISME"

El retorn dels tres ha estat un moment d'alegria proletària a SEAT,alegria pels companys i per la satisfacció de la victòria sobre els explotadors.

Compartim aquesta alegria i subratllem la significació del triomf: La READMISSIÓ dels acomiadats pot ser imposada. Aquesta experiència ha de generalitzar-se. Depèn de la UNITAT i de la DECISIÓ de lluita.

SEAT

NOVA VICTORIA

La SEAT, empresa del govern, empresa amb un règim interior de caserna, prototipus de la gran empresa capitalista espanyola, ha estat novament l'escenari d'una gran victòria obrera, que ha posat novament de manifest la FEBLESA REAL de l'enemic.

No sols ni hi ha hagut CAP ACOMIADAMENT des de fa UN ANY I MIG, període de grans lluites, sinó que ara tornen als seus llocs de treball els 3 últims acomiadats, MARIN, CORTADA i PÉREZ, acomiadats el juliol de 1971.

La Magistratura i després el Suprem els havien donat la raó. Però l'empresa encara tenia opció a acomiadar amb indemnització. Així són les lleis feixistes. Això no obstant, LA FORÇA DE LA CLASSE OBRERA S'HA IMPOSAT NOVAMENT SOBRE AQUESTES LLEIS: els 3 han estat readmesos després de diverses accions (assemblees, delegacions d' obrers, aturs,) i en un moment en què es preparaven d'altres grans accions generals a la factoria. L'empresa i el govern han tingut por i han cedit.

MELER (Vallès)

UNA NOVA OCUPACIÓ DE FÀBRICA

El 19 de gener els treballadors van ocupar aquesta fàbrica de Cerdanyola com a protesta per l'acomiadament de 3 companys el mateix matí.

Degut a la força i la decisió dels treballadors i a la defensa de l'ocupació per part dels mateixos familiars dels treballadors, reunits davant la fàbrica, la Guàrdia Civil no va intervenir i l'empresa cedia la mateixa nit: READMISSIÓ dels 3 acomiadats. També havien fracassat les maniobres de la CNS per traure els jurats de la fàbrica. Aquest nou triomf subratlla la capacitat de lluita, i de victòria, de la classe obrera avui. Subratlla l'elevat nivell de lluita que assoleix el jove proletariat d' aquesta zona industrial de Catalunya.

PER LA DEMOCRÀCIA a nivell local

CADA dia són més freqüents les lluites locals, als barris i pobles, per aconseguir la satisfacció de necessitats col.lectives o per impedir els plans de les autoritats quan aquesta lesionen els interessos de la comunitat.

Aquests conflictes enfronten el conjunt de la població amb la dictadura franquista i,per tant, són una aportació, i de pes, al combat contra aquesta. Però van més enllà. El plantejament de les reivindicacions i les formes de menar l'acció per satisfer-les contenen l'exigència de la democràcia a nivell local;però no d'una democràcia de pura fórmula, sinó la que suposa el poder de decisió per al poble.

La higiene i l'assistència sanitària, l'educació i la cultura, la vivenda, les comunicacions, els espais verds, la seguretat, la defensa dels conreus, l'economia de les comarques..., tota una pile d'exigències del benestar social són avui objecte de la preocupació viva dels habitants de les ciutats i els pobles. Les experiències, molt nombroses, de les lluites que vivim, ensenyen que la gent, a la ciutat i al camp, va prenent consciència no solament del seu dret a aquest benestar social, sinó també del seu dret a decidir com i de quina manera ha d'ésser realitzat.

Els barcelonins no es limiten a demanar, sol.licitar o, si voleu, exigir, que es prenguin mesures contra el perill de les explosions del gas natural i que s'indemnitzi els perjudicats. Al costat de reclamar la reparació del mal i les responsabilitats, presenten ja formulades les condicions i exigeixen un control democràtic del servei del gas. Els veïns de Gràcia impugnen el projecte de passos elevats damunt la plaça de Lesseps i presenten i defensen el seu propi projecte de passos subterranis. Els pagesos del delta del Llobregat, ultra impugnar la desviació del riu, que duria molts d' ells a la ruïna, hi contraposen les seves solucions a l'endegament del Llobregat, per evitar les inundacions sense per això perjudicar l'agricultura del delta. No són solament protestes que s'han aixecat contra el tancament de la fàbrica de ciment de Xerallo, sinó també expressions d'una preocupació seriosa per evitar l' empobriment de les comarques del Pallars i per promoure-hi el progrés.

Aquests són només alguns entre els molts exemples que tenim de com les masses rebutgen ésser simples "governats" per passar a apropiar-se dels seus problemes i aspiracions en una gamma molt àmplia, a responsabilitzar-se de les solucions i a lluitar per imposar-les.

★

AQUESTS moviments no són solament, doncs, de protesta o defensa; esdevenen, cada cop més, expressions conscients de la necessitat d'una planificació harmònica a les viles i ciutats i al camp, d'una forma de desenvolupament social radicalment oposat al desenvolupament inharmònic propi del capitalisme -i més accentuadament del domini monopolista- tendent únicament a satisfer les conveniències, interessos i comoditats de les classes dominants, o simplement, com és tan usual, a facilitar els negocis il.lícits duns quants "personatges".

Aquests moviments tendeixen, com hem dit, cap a una democràcia a nivell local de tipus avançat, antimonopolista, eminentment social. Conscientment o inconscientment, representen una aspiració superior, només plenament realitzable en el socialisme. I ja ara, sota una dictadura feixista, les lleis de la qual neguen tota llibertat col.lectiva i individual, amb totes les limitacions que l'existència d' aquesta dictadura comporta, sovint s'imposa en aquestes lluites de barri, de poble, de comarca, el dret d'opinió, de decisió, es fa valer la paraula del poble.

★

LES formes de què es serveixen les masses per dur endavant la lluita per les seves reivindicacions locals, confirmen aquesta llavor de democràcia avançada, no merament formal, que ja jeu en el plantejament de les reivindicacions. La discussió, l'elaboració dels propis projectes, la decisió de les formes a emprar per fer-los triomfar, l'elecció de delegacions per gestionar, d'equips per recollir signatures i adhesions, tot es fa en assemblees i reunions -amb la preocupació que hi assisteixi el nombre més gran possible de persones- on cadascú té veu i vot. S'utilitzen associacions i centres legals o s'empren formes que no són legals però a les quals els propis protagonistes donen legalitat perquè són públiques, obertes: un tret característic d'aquestes mobilitzacions locals i de barri es l'absència de clandestinitat.

Aquesta participació àmplia de la gent en els debats i les decisions augmenta la presa de consciència del paper de direcció del poble en l'examen, l'estudi i la precisió de quines són les coses que cal fer i quines les mesures més urgents. En la planificació, en definitiva.

Avui, quan es nega des del poder la més petita possibilitat de participació del poble en el govern, les masses a les barriades, als pobles, sovint arrenquen aquesta participació i encara la superen, la converteixen en decisió. El contingut de les lluites d'avui planteja per demà, l' exigència no solament d'elecció democràtica dels regidors, alcaldes, corporacions, sinó de limitar el paper d'aquests al d'administradors del benestar col.lectiu, sempre sota el control i sota la direcció del conjunt de la població, davant la qual hauran de respondre.

Les lluites locals estan prefigurant així una garantia del futur camí cap a la democràcia antimonopolista, cap a l'exercici de la sobirania popular, cap al socialisme.

L'ABISME ESDEVÉ MÉS PROFUND

(de la "VEU DEL CAMP CATALÀ" nº 38)

El Ministre d'Agricultura, Allende García-Baxter, ha presentat una síntesi de les actuacions agràries durant els tres anys d'existència del govern opus-franquista, que va del 30 d'octubre de 1969 al 29 d'octubre de 1972. No cal subratllar com ens interessa als homes de la terra de fer també un balanç d'aquests tres anys de política agrària opus-franquista.

Com que no disposem de l'espai suficient ens limitarem a tractar sobre l'objectiu bàsic assenyalat en el III Pla de Desenrotllament referit al camp, l'elevació del nivell de vida dels agricultors, que la monografia del III Pla, dedicada a l'agricultura, formula textualment així: "les rendes dels agricultors, malgrat les polítiques practicades, han seguit deteriorades, i el seu desfasament respecte a d'altres sectors no es pot seguir contemplant de manera passiva".

Doncs bé, segons dades oficials que s'acaben de donar a conèixer, el creixement real de la renda nacional en 1972 ha estat d'un 7'5 %, mentre al sector agrari ha crescut només d'un 0'7 %, enfront d'un 11'2% al sector industrial i d'un 7'5% als serveis, la qual cosa posa de manifest un approfundiment de l'abisme que separa el sector agrari dels restants.

D'altra banda, Allende afirma que els preus percebuts pels agricultors han augmentat en els tres anys d'un 15%, però no diu que, segons dades de l'I.N. d'Estadística, el cost de la vida ha crescut en el mateix període d'un 27%, la qual cosa significa una deterioració sensible de les rendes camperoles. El sector agrari no és ni el responsable ni el beneficiari del procés inflacionista. Les xifres són prou eloqüents del perjudici que la inflació produeix al camp.

El mateix estat és un dels qui més contribueixen a aquesta deterioració de les rendes. En 1971 la renda nacional va augmentar d'un 5'9 % i el pressupost de 1972 d'un 13'2%. En 1972 la renda nacional va créixer d'un 7'5% i el pressupost de 1973 d'un 13'1%. Així doncs, l'any que comença serà molt dur del punt de vista tributari, serà més gravós que l'anterior.

La quota empresarial de la S.S.A., per exemple, que en 1969 sumava 2.806 milions de pessetes, ha passat en 1972 a 8.250 milions, és a dir, gairebé tres vegades més. La pressió fiscal al camp desborda tots els límits. En una comarca tan deprimida com les Garrigues, que encara no s'ha recuperat dels estralls de les gelades han estat fixades a les vivendes, marcades pel segell de la pobresa, unes plusvàlues imaginàries i exorbitants que hipotequen les possibilitats de vida dels pagesos.

Mentrestant, el 1971 i, sobre tot el 1972 han estat els anys dels beneficis més grans del segle per a la BANCA i les empreses monopolistes. En són signe les alces constants dels valors de la Borsa, especialment en 1973. L'índex general de la Borsa de Madrid va augmentar en 1971 de 14'83 % (la BANCA de 16'35 %). En 1972 l'augment fou del 32 % (la BANCA de 43'38 %).

Allende García-Baxter, en prendre posició del càrrec de ministre, va declarar que no representava el camp. La declaració té el mèrit de la sinceritat, i ajuda a comprendre que s'hagin pres mesures de contenció de preus que només afecten el camp, les quals han originat disminucions de preus a la producció i no s'han repercutit en el consum. En canvi, no afecten als preus dels articles industrials causants de la pujada del cost de la vida, ni els de les assegurances, la maquinària, els adobs, els pinsos, etc., que no poden repercutir sobre el preu de venda.

El govern franquista acaba d'aprovar augments de l'electricitat, dels automòbils i dels vehicles industrials, del transport urbà, les vivendes, els pinsos compostos, etc., i anuncia per aviat els augments del tabac, els filats, els teixits i la gasolina.

El camp no és rendable. L'augment dels preus dels pinsos tindrà incidències en els costos de 7 ptes. per kilo de pollastre i més de 12 ptes. per kilo de vedell. La pera llimonera, que en 1953 era pagada a 7-8 ptes. el kilo, ha arribat a vendre's en 1972 a 2'50 ptes. La taronja "navel" és pagada fins a 2 ptes. el kilo actualment. En algunes zones s'ha deixat perdre la collita de garrofes. En canvi, la venda d'automòvils ha crescut en 1972 d'un 32% i la demanda d'electricitat d'un 10%, la qual cosa significa un millor aprofitament de la capacitat productiva i dels rendiments. Això no obstant, a aquestes indústries els són autoritzats augments de preus que no es justifiquen de cap manera.

Amb aquest govern i amb aquest règim els problemes segueixen i seguiran existint en espera de solucions que no arribaran. Cal, certament, una profunda reforma de caràcter democràtic de les estructures agràries, però al mateix temps cal atacar les estructures monopolistes de comercialització. I això no ho pot fer aquest règim. Per això es fa pagar al camp aquest onerós tribut actual, per tal que creixi l'omnipotència del capitalisme monopolista i perquè els tentacles d'aquest puguin dominar tota l'economia, inclòs el sector agrari.

Sols amb l'acabament del franquisme i l'establiment d'un règim de llibertats democràtiques s'obriran autèntics camins de solució als problemes del camp.

¡Mai no ens podran aniquilar!

A partir del 4 de febrer la policia ha fet pública, a través de declaracions espectaculars a la TV i premsa, la detenció d'una quarentena de persones a Madrid i de 6 estudiants a Barcelona, acusats de pertanyer al PCE i al PSUC respectivament. La policia preten haver desarticulat la propaganda del PCE i el PSUC.

El millor desmentiment d'aquestes pretensions ha estat l'edició i difusió del núm. 63 (gener 1973) d' HORA DE MADRID, òrgan del Comitè de Madrid del PCE, que denuncia l'onada de detencions, i la del núm. del 4 de febrer d'UNIVERSITAT, òrgan dels estudiants comunistes de Barcelona, on es diu: "la idea d'aniquilar el Partit, de congelar la marxa irreversible del nostre poble vers la llibertat, és descabellada. (...) El nostre Partit és al capdavant de les lluites del poble per la llibertat i el socialisme. Per això pretenen d'aniquilar-nos i per això no ho poden fer". Aquest número d'UNIVERSITAT, convertit en símbol de la resistència indestructible contra els cops del feixisme, s'ha difós massivament a la Universitat de la nostra capital, on s'ha pogut veure, en un gest emocionant de solidaritat combativa sense sectarismes, com estudiants de diverses tendències antifranquistes ajudaven al seu repartiment.

Denunciem aquest cop i cridem a redoblar la lluita antirepressiva.

ELS ACORDS DE PARIS, gran victòria...

(ve de la 1ª pàg.)

La signatura d'aquest acord és una grandiosa victòria que té la seva base en l'heroïcitat i els sofriments sense precedents dels pobles del Vietnam, car res no han estalviat els imperialistes americans per a doblegar-los. Ni els crims de l'aviació, que solament en els darrers dotze dies de bombardeigs del Vietnam del Nord va llençar explosius equivalents a la potència de quatre bombes atòmiques com la d'Hiroshima, ni els milions de tones de desfoliants, ni els camps de concentració, les malvestats i els crims de les forces ianquis d'ocupació al Vietnam del Sud, ni els crims i les torturas de les forces repressives del titella Van Thieu contra els patriotes del Front Nacional d'Alliberació. Res no ha valgut !

Els imperialistes americans, després de molts anys de guerra d'agressió, han acabat anant-se'n de les terres del Vietnam, com un reconeixement de la seva gran desfeta. El poder polític del titella Van Thieu ha sortit considerablement afeblit.

Honor i glòria als heroics combatents dels pobles del Vietnam que amb el seu immens sacrifici, coratge i intel.ligència han fortament colpejat l'imperialisme americà assestant-li la primera gran derrota !

L'acord és també una victòria del camp socialista, de la URSS i la Xina Popular en primer lloc, que amb el seu ajut internacionalista, han contribuit poderosament a la lluita dels pobles del Vietnam. Es, també, una victòria del poble dels Estats Units, de totes les forces progressistes i revolucionàries d'arreu del món que han recolzat amb diverses formes d' activitat aquesta lluita heròica i entre les quals es troben les forces antiimperialistes, de pau i progrés de tots els pobles d' Espanya. Aquesta és una gran victòria de tota la humanitat avançada i progressiva.

La històrica victòria dels pobles del Vietnam constitueix una extraordinària aportació al canvi de la correlació de forces en el món en detriment de l'imperialisme -que surt desprestigiat i disminuit de la seva criminal aventura-, en favor de la causa del Socialisme, de la independència nacional, de la democràcia i de la pau.

L'exemple del Vietnam mostra com en el món d'avui, un poble petit, disposat a lluitar fins a la fi per la seva llibertat i independència, pot imposar-se al més feroç imperialisme i obligar-lo a respectar els seus legítims drets nacionals, la seva independència.

En els pobles del Vietnam s'obre una nova situació. Comença una nova etapa de lluites diplomàtiques en el terreny internacional i de grans accions polítiques de masses per tal d'assolir els grans objectius que s'han marcat les forces democràtiques i revolucionàries del Vietnam del Sud: conquistar i garantir les llibertats democràtiques a la zona encara a mans de l'administració titella la celebració de les eleccions generals i la reunificació de Vietnam del Nord i del Sud. Comença la gran tasca de la reconstrucció del país al Vietnam del Nord.

En aquesta nova situació adquireix una importància decisiva impedir que els imperialistes americans tornin a intervenir en la vida dels pobles del Vietnam i per això cal obligar Nixon a respectar els acords de París. A l'ensems, és de gran urgència exigir que els imperialistes acabin els criminals bombardeigs i tota acció militar contra els valerosos pobles de Laos i Cambodja.

Aquests objectius són, també, els objectius de totes les forces de pau i de progrés d'arreu del món i assolir-los exigeix la continuació de l'acció solidària amb la lluita del poble del Vietnam. Per això els comunistes i totes les forces democràtiques i antiimperialistes de Catalunya intensificarem el nostre recolzament a l'activitat de la Comissió Catalana de la Pau, recolzant la seva iniciativa de recollir amb urgència els diners necessaris per oferir un hospital al poble del Vietnam.

Els comunistes i altres forces revolucionàries, enardits i armats amb les experiències d'aquesta gran victòria, continuarem mobilitzant les masses per tal d'assegurar un pervindre de democràcia i independència nacional per al poble del Vietnam i per impedir que els imperialistes americans encenguin noves guerres d'agressió.

El govern franquista ha decidit de crear un camp d'entrenament militar a la vora de Saragossa que ocuparà terres de vuit termes municipals amb més de 70.000 hectàrees. Un camp d'aquestes dimensions serà, en realitat, una base militar que solament pot ser útil a les forces americanes instal.lades a Espanya i als exèrcits del Pacte Atlàntic. El ministre López Bravo ha retut homenatge a les forces armades americanes a Espanya i Europa ("La Vanguardia", 28-1-73), on ha mostrat la fesomia de lacai del règim franquista i la seva por a la situació de distensió i diàleg que l'imperialisme americà es veu obligat a acceptar per la lluita de tots els pobles del món.

Els comunistes, totes les forces democràtiques i antifranquistes hem d'intensificar l'acció contra les bases nord americanes en el nostre país, per tal d' arrencar Espanya del context dels plans agressius imperialistes.

El triomf al Vietnam ha d'ésser un gran estímul en l' acció de les forces democràtiques i antiimperialistes mundials. L'imperialisme americà ha de donar encara més passes endarrera, car la seva força ha sortit considerablement afeblida pels cops rebuts en la guerra del Vietnam.

La humanitat no podrà oblidar mai els crims horrorosos que l'imperialisme ha comès al Vietnam. Aquesta guerra ha de quedar sempre com exemple de fins on pot arribar la barbàrie destructiva del règim que l'ha provocada. Els comunistes ajudarem el poble a comprendre-ho i a lluitar continuadament contra un sistema que posa en perill la pervivència mateixa del gènere humà.
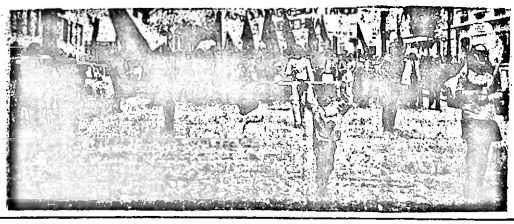
Unim en un gran torrent antiimperialista totes les forces que lluiten per la llibertat, la pau i la independència nacional dels pobles !